

**Udenrigsministeriet**

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: [JTEU@um.dk](mailto:JTEU@um.dk)

JTEU j.nr. 2015 - 30240

5. november 2021

**Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse**

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

**Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:**

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-479/21 PPU	<b>Govenor of Cloverhill Prisons m.fl.</b> <u>Emne:</u> Brexit-aftalen, den europæiske arrestordre og det irske retsforbehold.  <u>Spørgsmål:</u> a) Kan udtrædelsesaftalens bestemmelser, hvorefter ordningen med den europæiske arrestordre fortsat finder anvendelse for Det Forenede Kongerige i den overgangsperiode, der er fastsat i samme aftale, anses for at være bindende for Irland under hensyntagen til aftalens indhold, der i det væsentlige er omfattet af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed; og b) Kan handels- og samarbejdsaftalens bestemmelser, hvorefter ordningen med den europæiske arrestordre fortsat finder anvendelse for Det Forenede Kongerige efter den relevante overgangsperiode, anses for at være bindende for Irland under hensyntagen til aftalens indhold, der i det væsentlige er omfattet af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	09.11.21
C-793/19 og C-794/19	<b>SpaceNet Telekom Deutschland</b> <u>Emne:</u> De EU-retlige rammer for at pålægge teleudbydere at lagre trafik- og lokaliseringsdata til brug for bl.a. bekæmpelse af kriminalitet (logging)  <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 15 i direktiv 2002/58/EF i lyset af artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	18.11.21

	<p>grundlæggende rettigheder på den ene side og artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union på den anden side fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som forpligter udbyderne af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester til at lagre trafik og lokaliseringsdata for slutbrugerne af disse tjenester, når</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>– denne forpligtelse ikke forudsætter nogen specifik anledning i lokal, tidsmæssig eller geografisk henseende</li> <li>– genstanden for pligten til at lagre data i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige telefontjenester – herunder formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder samt ubesvarede eller forgæves opkald</li> <li>– er følgende data: <ul style="list-style-type: none"> <li>– telefonnummeret eller en anden identitet for den, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til, samt ved om- og viderestilling enhver anden involveret forbindelse</li> <li>– dato og klokkeslæt for begyndelse og afslutning af forbindelsen henholdsvis – i forbindelse med formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder – tidspunkterne for afsendelse og modtagelse af beskeden med angivelse af den anvendte tidszone [...]</li> <li>– der er sikret en effektiv beskyttelse af de lagrede data mod risici for misbrug samt mod enhver uberettiget adgang, og</li> <li>– de lagrede data kun må anvendes til at forfølge særligt grove straffelovsovertrædelser og til at afværge en konkret fare for en persons liv og helbred eller frihed eller for forbundsstatens eller en delstats beståen, med undtagelse af den internetprotokoladresse, som er tildelt abonnenten til en internetbenyttelse, og som det er tilladt at anvende i forbindelse med en stamdataoplysning (»Bestandsdatenauskunft«) med henblik på forfølgelse af enhver form for strafbare handlinger, for at afværge en fare for den offentlige sikkerhed og orden samt for at opfylde efterretningstjenesternes opgaver?</li> </ul> </li> </ul>			
C-140/20	<p><b>Commissioner of the Garda Síochána m.fl.</b></p> <p>Emne:  Generel/universel ordning for lagring af data og foreneligheden heraf med artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF samt Chartret</p> <p>Spørgsmål:  (1) Er en generel/universel ordning for lagring af data – selv om den er undergivet strenge begrænsninger med hensyn til lagring og adgang – i sig selv i strid med artikel 15 i direktiv 2002/58/EF som fortolket i lyset af chartret?  (2) Kan den nationale ret i forbindelse med undersøgelsen af, om en national foranstaltning, der er gennemført i henhold til direktiv 2006/24/EF, og som fastsætter en generel ordning for lagring af data (med forbehold af den nødvendige strenge kontrol med hensyn til lagring og/eller adgang), skal anses for uforenelig med EU-retten, og navnlig ved vurderingen af, om en sådan ordning er forholdsmæssig, tage hensyn til den omstændighed, at tjenesteudbydere lovligt kan lagre data til deres egne kommercielle formål, og kan det kræves, at de lagrer data af hensyn til den nationale sikkerhed, som ikke er omfattet af bestemmelserne i direktiv 2002/58/EF?  (3) Hvilke kriterier skal den nationale ret anvende i forbindelse</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	18.11.21

	<p>med vurderingen af, om en national foranstaltning om adgang til lagrede data er forenelig med EU-retten, og navnlig chartret, når den undersøger, om en sådan adgangsordning sikrer den krævede forudgående og uafhængige kontrol, som Domstolen har fastlagt i sin praksis? Kan en national ret i denne sammenhæng ved en sådan bedømmelse tage hensyn til, om der foreligger en efterfølgende eller uafhængig domstolsprøvelse? [...]</p>			
C-339/20 og C-397/20	<p><b>VD m.fl.</b>  Emne:  Fortolkning af EU-retlige bestemmelser om markedsmissbrug og foreneligheden heraf med kravene til beskyttelse af personoplysninger</p> <p>Spørgsmål:  1) Indebærer artikel 12, stk. 2, litra a) og d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF af 28. januar 2003 om insiderhandel og kursmanipulation, samt artikel 23, stk. 2, litra g) og h), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug, som erstattede det første direktiv fra den 3. juli 2016, sammenholdt med 65. betragtning til denne forordning, henset til den skjulte karakter af de udvekslede oplysninger og til den generelle karakter af den offentlighed, der kan omhandles, mulighed for den nationale lovgiver for at pålægge operatører af elektroniske kommunikationer en midlertidig, men generel lagring af forbindelsesdata for at gøre det muligt for den administrative myndighed, der er nævnt i direktivets artikel 11 og i forordningens artikel 22, når der foreligger grund til at mistænke visse personer for at være involveret i insiderhandel eller kursmanipulation, af operatøren at kræve at få udleveret fortegnelser over datatrafik i de tilfælde, hvor der er begrundet mistanke om, at disse fortegnelser, som har sammenhæng med genstanden for undersøgelsen, kan vise sig at være relevante med henblik på at bevise, at der foreligger en tilsidesættelse, ved bl.a. at gøre det muligt at spore de kontakter, som der har været mellem de berørte inden at der opstod en mistanke?  2) I tilfælde af, at Domstolens svar medfører, at Cour de cassation (kassationsdomstol) finder, at den franske lovgivning om lagring af forbindelsesdata ikke er i overensstemmelse med EU-retten, vil retsvirkningerne af denne lovgivning da kunne opretholdes midlertidigt for at undgå en retlig usikkerhed og for at gøre det muligt, at de tidligere indsamlede og lagrede data anvendes til et af de formål, der er omhandlet i denne lovgivning?  3) Kan en national ret midlertidigt opretholde retsvirkningerne af en lovgivning, som gør det mulig for ansatte hos en uafhængig administrativ myndighed, der har til formål at lede undersøgelser på området for markedsmissbrug, uden forudgående kontrol foretaget af en ret eller af en anden uafhængig administrativ myndighed at få tilsendt forbindelsesdata?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	18.11.21
C-161/20	<p><b>Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union</b>  <u>Emne:</u>  Annulation af Rådets afgørelse om forelæggelse for Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) vedrørende indførelsen af livscyklusretningslinjer med henblik på at bedømme well-to-</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsministeriet Søfartsstyrelsen Justitsministeriet  Miljøministeriet	GA	25.11.21

	<p>tank drivhusgasemissioner fra bæredygtige alternative brændstoffer.</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Rådets afgørelse, der er indeholdt i Corepers retsakt af 5. februar 2020, som tilslutter sig en forelæggelse for Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) vedrørende indførelsen af livscyklusretningslinjer med henblik på at bedømme well-to-tank drivhusgasemissioner fra bæredygtige alternative brændstoffer med henblik på, at Rådets formandsskab fremsender den til IMO på vegne af medlemsstaterne og Kommissionen, annulleres.</p> <p>— Afgørelsens virkninger opretholdes.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
--	--	--	--	--

### Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
T-661/19	<p><b>Sasol Germany m.fl. mod Kommissionen</b></p> <p>Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling og sagsøgerne gives medhold.</p> <p>— Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2019/1194 af 5. juli 2019 om identifikation af 4-tert-butylphenol (PTBP) som et særligt problematisk stof i henhold til artikel 57, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 (EUT2019, L 187, s. 41) annulleres.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	10.11.21
T-678/20	<p><b>Solar Electric m.fl. mod Kommissionen</b></p> <p>Påstande: — Kommissionens afgørelse SA.40349 (2020/MI3) B2/AD/MKL/D*2020/101866 af 3. september 2020 om afvisning af sagsøgernes klage af 20. juni 2020 vedrørende Frankrigs statsstøtte til solcelleproducenter i medfør af prisbekendtgørelserne af 10. juli 2006 og af 12. januar og 31. august 2010 annulleres, eftersom:</p> <p>— Sagsøgerne i medfør af artikel 24, stk. 2, i forordning (EU) 2015/1589 har ret til at indgive en klage for at underrette Kommissionen om ulovlig støtte;</p> <p>— Kommissionen er forpligtet til uden unødigt forsinkelse at indlede den indledende undersøgelsesfase for alle klager vedrørende ulovlig støtte i medfør af artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2015/1589;</p> <p>— Kommissionen har pligt til at anvende EUF-traktatens bestemmelser om statsstøtte og kan ikke udvise passivitet.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	10.11.21
C-938/19	<p><b>Energieversorgungscenter Dresden-Wilschdorf</b></p> <p>1) Skal artikel 2, stk. 1, i direktiv 2003/87/EF fortolkes således, at en ordning som den, der findes i § 2, stk. 4, 1. punktum, i [Gesetz über den Handel mit Berechtigung zur Emission von Treibhausgasen (Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz) af 21. juli 2011 (lov om handel med kvoter for drivhusgasemissioner)] (TEHG 2011), og hvorefter et anlæg, der er godkendt i henhold til forbundsstatsloven om beskyttelse mod forurenende emissioner, også er omfattet af emissionshandelsordningen for så vidt som denne godkendelse også omfatter sekundære installationer, fra hvilke der ikke udgår drivhusgasemissioner, er</p>	Energistyrelsen	O-sag	Dom	11.11.21

	<p>forenelig med denne bestemmelse?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Følger det af de retningslinjer for beregningen af den korrigerede kvote («corrected eligibility ratio») for varme importeret fra anlæg, som ikke er omfattet af emissionshandelsordningen, der er indeholdt i Europa- Kommissionens skabelon og gældende for medlemsstaterne, at denne kvote også skal anvendes på den samlede producerede varme i et anlæg, der er omfattet af emissionshandelsordningen, når den importerede varme entydigt kan henføres til en af flere identificerbare og særskilt registrerede varmestrømme og/eller anlægsinterne varmeforbrug?</p> <p>3) Skal artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU fortolkes således, at den afgørende varmeprocess for den varmebenchmarkede delinstallation vedrører en sektor eller delsektor, der anses for at være udsat for en betydelig risiko for kulstoflækage, jf. Kommissionens afgørelse 2010/2/EU, når denne varme anvendes til fremstilling af kulde, og kulden forbruges af et anlæg, der ikke er omfattet af emissionshandelsordningen, i en sektor eller delsektor, der er udsat for en betydelig risiko for kulstoflækage?</p> <p>4) Er det afgørende for anvendeligheden af artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU, om fremstillingen af kulde sker inden for anlægsgrænserne for det anlæg, der er omfattet af emissionshandelsordningen?</p>				
C-948/19	<p><b>Manpower Lit</b></p> <p>1. Hvilket indhold skal begrebet »offentligretlig virksomhed« i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2008/104 tillægges? Skal Den Europæiske Unions agenturer som eksempelvis [Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder (herefter »EIGE«)] anses for »offentligretlige virksomheder« som omhandlet i direktiv 2008/104?</p> <p>2. Hvilke enheder (vikarbureau, brugervirksomhed, mindst en af disse eller muligvis begge) er i henhold til artikel 1, stk. 2, i direktiv 2008/104 underlagt kriteriet om udøvelse af en økonomisk aktivitet? Skal EIGE's aktivitetsområder og funktioner som defineret i artikel 3 og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1922/2006 af 20. december 2006 anses for en økonomisk aktivitet, således som begrebet er defineret (forstået) i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2008/104?</p> <p>3. Kan artikel 1, stk. 2 og 3, i direktiv 2008/104 fortolkes således, at de kan udelukke anvendelse af direktivet på sådanne offentligretlige og privatretlige vikarbureauer eller brugervirksomheder, som ikke indgår i de forhold, der henvises til i direktivets artikel 1, stk. 3, og ikke udøver den økonomiske aktivitet, der er nævnt i direktivets artikel 1, stk. 2?</p> <p>4. Skal bestemmelserne i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/104 vedrørende vikaransattes rettigheder for så vidt angår væsentlige arbejds- og ansættelsesvilkår, særligt hvad angår løn, i fuldt omfang finde anvendelse på Den Europæiske Unions agenturer, der er underlagt særlige regler i EU's arbejdsmarkedslovgivning samt artikel 335 TEUF og artikel 336 TEUF?</p> <p>5. Er en medlemsstats retsforordning (artikel 75 i den litauiske arbejdsmarkedslov), der gennemfører bestemmelserne i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/104 for alle virksomheder (herunder EU-institutioner), der gør brug af vikaransatte, i strid med princippet om en EU-institutions administrative autonomi som fastlagt i artikel 335 TEUF og artikel 336 TEUF og med reglerne om beregning og betaling af løn i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union?</p> <p>6. Henset til, at alle stillinger (arbejdsfunktioner), i hvilke arbejdstagere ansættes direkte af EIGE, omfatter arbejdsopgaver, der udelukkende kan udføres af disse arbejdstagere, som arbejder under vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, kan de respektive stillinger (arbejdsfunktioner), som varetages af vikaransatte, da anses for at være »samme arbejdsopgave[r]« som omhandlet i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/104?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	11.11.21
C-106/20 P	<p><b>Grækenland mod Europa-Kommissionen (appel)</b></p> <p>Påstande: — Appellen tiltrædes, og den appellerede dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 19. december 2019 i sag T-14/18, hvorved Retten frifandt Europa-Kommissionen i et søgsmål anlagt af Den Helleniske Republik med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU)</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	11.11.21

	2017/2014 af 8. november 2017, ophæves, der gives medhold i sagen i første instans, og Kommissionens afgørelse annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter, som Den Helleniske Republik har afholdt til arealstøtte for ansøgningsåret 2014, fra EU-finansiering, og som svarer til 5 % af de samlede udgifter, der blev afholdt til støtte til græsarealer for 12 482 555,68 EUR netto. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.				
C-168/20	<p><b>MH et ILA</b></p> <p>1) Såfremt en statsborger i en medlemsstat har udøvet sine rettigheder i henhold til artikel 21 TEUF og 49 TEUF og direktivet om borgernes rettigheder (Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF) ved at flytte til eller etablere sig i Det Forenede Kongerige, er det da i overensstemmelse med disse bestemmelser, at section 11 i WRPA 1999 gør udelukkelsen fra konkurs af pensionsrettigheder i en pensionsordning, herunder pensionsrettigheder der er oprettet og godkendt af skattemyndighederne i en anden medlemsstat, betinget af, hvorvidt pensionsordningen på konkurstidspunktet er registreret i henhold til section 153 i FA 2004 eller fastsat ved regulation 2 i 2002 Regulations og følgelig godkendt af skattemyndighederne i Det Forenede Kongerige?</p> <p>2) Er det i forbindelse med besvarelsen af det første spørgsmål relevant eller nødvendigt:</p> <p>a) at tage stilling til, hvorvidt personen hovedsagligt flyttede til Det Forenede Kongerige med henblik på at erklære sig konkurs i Det Forenede Kongerige?</p> <p>b) at tage hensyn til i) de beskyttelsesforanstaltninger, der kan anvendes af den konkursramte for så vidt angår ikke-godkendte pensionsordninger i henhold til section 12 i WRPA 1999, og ii) muligheden for at kuratorerne i et konkursbo kan tilbagesøge beløb for så vidt angår godkendte pensionsordninger?</p> <p>c) at tage hensyn til de krav, som pensionsordninger, der er registreret og godkendt af skattemyndighederne i Det Forenede Kongerige, er underlagt?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	11.11.21
C-214/20	<p><b>Dublin City Council</b></p> <p>1. Skal artikel 2 [i direktiv 2003/88/EF] fortolkes således, at arbejdstid omfatter en situation, hvor en arbejdstager er på tilkaldevagt og befinder sig et eller flere steder efter eget valg, uden at være underlagt en forpligtelse til på noget tidspunkt at underrette arbejdsgiveren om sit opholdssted under tilkaldevagten, men alene er underlagt en forpligtelse til at møde frem inden for en optimal frist på fem minutter og højst ti minutter?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan en arbejdstager, der ikke er begrænset ud over at være underlagt en forpligtelse til at møde frem inden for en optimal frist på fem minutter og højst ti minutter, og som uden begrænsninger har mulighed for samtidig at være ansat af en anden arbejdsgiver eller drive egen forretning under tilkaldevagter, da anses for at udøve »arbejdstid« for den arbejdsgiver, der foranlediger tilkaldevagten?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, og i en situation, hvor arbejdstageren faktisk er ansat af en anden arbejdsgiver under tilkaldevagter og kun er underlagt den forpligtelse, at den anden arbejdsgiver skal fritstille arbejdstageren, såfremt den første arbejdsgiver tilkalder arbejdstageren, medfører dette da, at den tid, som arbejdstageren har brugt på tilkaldevagter og arbejde for den anden arbejdsgiver, kan betragtes som arbejdstid for den første arbejdsgiver?</p> <p>4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, skal en arbejdstager, der udfører arbejde for en anden arbejdsgiver under tilkaldevagter for den første arbejdsgiver, da anses for samtidig at udøve arbejdstid hos den første og den anden arbejdsgiver?</p>	Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	11.11.21
C-315/20	<p><b>Regione Veneto</b></p> <p>»Domstolen anmodes om at klarlægge, med hensyn til en situation, hvor blandet kommunalt affald, som ikke indeholder farligt affald, er blevet mekanisk behandlet på et anlæg med henblik på energigenvinding (operation R1/R12 i bilag C til miljøloven), og hvor det efter afslutningen af denne behandling fremgår, i teorien, at behandlingen ikke grundlæggende har ændret de oprindelige egenskaber af dette blandede kommunale affald, men hvor affaldet bliver klassificeret med EAK-kode 19 12 12,</p>	Miljøministeriet Energistyrelsen	O-sag	Dom	11.11.21

	<p>hvilket parterne er enige om, med henblik på at vurdere lovligheden af indsigelser, som oprindelseslandets kompetente myndighed har rejst på grundlag af principperne i direktiv 2008/98/EF mod en anmodning om forudgående samtykke til overførsel af det behandlede affald til et andet europæisk land for brug til kraftvarmeproduktion eller under alle omstændigheder til energiproduktion på et produktionsanlæg, navnlig indsigelser som de i hovedsagen omhandlede, som er baseret – på princippet om beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet (artikel 13); – på principperne om tilstrækkelig egenkapacitet og nærhed fastsat i artikel 16, stk. 1, hvorefter »[medlemsstaterne], hvis det er nødvendigt eller hensigtsmæssigt i samarbejde med andre medlemsstater, [skal træffe] passende foranstaltninger til at oprette et integreret og tilstrækkeligt net af bortskaftelsesanlæg og anlæg til nyttiggørelse af blandet kommunalt affald, indsamlet fra private husholdninger, herunder i tilfælde, hvor denne indsamling også omfatter sådant affald fra andre producenter, idet der tages hensyn til den bedste tilgængelige teknik; – på princippet fastsat i samme artikel 16, [stk. 1], andet afsnit, sidste punktum, ifølge hvilken »[m]edlemsstaterne [også kan] begrænse udgående overførsler af affald af miljøhensyn, jf. forordning (EF) nr. 1013/2006«; – på 33. betragtning til direktiv 2008/98, hvoraf det fremgår, at »[i] forbindelse med anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 [...] om overførsel af affald forbliver blandet kommunalt affald som omhandlet i denne forordnings artikel 3, stk. 5, blandet kommunalt affald, selv når det har gennemgået en affaldsbehandling, der ikke grundlæggende har ændret dets egenskaber«, hvorvidt Det Europæiske Affaldskatalog og de respektive klassificeringer (i den foreliggende situation EAK-kode 19 12 12, affald fra mekanisk behandling af affald gennem behandlingsoperation R1/R12 på et anlæg) påvirker – og i så fald i hvilket omfang – [EU]-lovgivningen om overførsel af affald, der inden den mekaniske behandling er blandet kommunalt affald, og navnlig hvorvidt bestemmelserne i artikel 16 i ovennævnte direktiv 2008/98 og 33. betragtning hertil, der udtrykkeligt vedrører overførsel af affald, med hensyn til overførsel af affald, der stammer fra behandling af blandet kommunalt affald, har forrang for klassificeringen i Det Europæiske Affaldskatalog eller ej, idet Domstolen, såfremt den anser dette for hensigtsmæssigt og nyttigt, præciserer, om det nævnte katalog har lovmæssig karakter eller derimod udgør en simpel teknisk vejledning, som er egnet til ensartet sporing af alt affald.«</p>				
C-340/20	<p><b>Bank Sepah</b></p> <p>1) Skal artikel 1, litra h) og j), og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 423/2007 (EF), artikel 1, litra i) og h), og artikel 16, stk. 1, i forordning (EU) nr. 961/2010 samt artikel 1, litra k) og j), og artikel 23, stk. 1, i forordning (EU) nr. 267/2012 fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at der uden forudgående tilladelse fra den kompetente nationale myndighed iværksættes en foranstaltning uden tillæggende virkning, såsom retslig sikkerhedsstillelse eller en sikringsforanstaltning som fastsat i den franske lov om civile retlige fuldbyrdelsesprocedurer, på indefrosne aktiver?</p> <p>2) Er den omstændighed, at grundlaget for den fordring, som skal inddrives hos den person eller enhed, hvis aktiver indefrys, er et andet end Irans nukleare aktiviteter og aktiviteter vedrørende ballistiske missiler, og som ligger forud for De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1737 (2006) af 23. december 2006, relevant med henblik på besvarelsen af det første spørgsmål?</p>	Erhvervsstyrelsen	O-sag	Dom	11.11.21
C-388/20	<p><b>Dr August Oetker Nahrungsmittel</b></p> <p>1. Skal artikel 31, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 1169/2011 fortolkes således, at denne bestemmelse alene gælder for fødevarer, som kræver tilberedning, og hvor tilberedningsmåden er angivet?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Betyder formuleringen »pr. 100 g« i artikel 33, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 1169/2011 alene 100 g af produktet, således som det sælges, eller – i det mindste også – 100 g af fødevareren i tilberedt stand?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	11.11.21

C-485/20	<b>HR Rail</b> Skal artikel 5 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at en arbejdsgiver er forpligtet til at anvise en person, der på grund af sit handicap ikke længere er i stand til at udføre de væsentlige funktioner i forbindelse med den stilling, hvori personen er ansat, en anden stilling, som denne person har de krævede kompetencer, den krævede egnethed og den krævede disponibilitet til at bestride, når en sådan foranstaltning ikke udgør en uforholdsmæssig stor byrde for arbejdsgiveren?	Miljøministeriet Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	11.11.21
C-531/20	<b>NovaText</b> Skal artikel 3, stk. 1, og artikel 14 i direktiv 2004/48/EF fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter den tabende part har pligt til at godtgøre de udgifter, som den vindende part har afholdt til en patentagents medvirken i en retssag vedrørende et varemærke, uanset om patentagentens medvirken var nødvendig for en formålstjenlig retsforfølgning?	Patent- og Varemærkestyrelsen	O-sag	GA	11.11.21
C-484/20	<b>HR Rail</b> Skal artikel 5 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at en arbejdsgiver er forpligtet til at anvise en person, der på grund af sit handicap ikke længere er i stand til at udføre de væsentlige funktioner i forbindelse med den stilling, hvori personen er ansat, en anden stilling, som denne person har de krævede kompetencer, den krævede egnethed og den krævede disponibilitet til at bestride, når en sådan foranstaltning ikke udgør en uforholdsmæssig stor byrde for arbejdsgiveren?	Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet	O-sag	GA	11.11.21
C-559/20	<b>Koch Media</b> 1. a) Skal artikel 14 i direktiv 2004/48 fortolkes således, at reglen omfatter nødvendige advokatudgifter som »sagsomkostninger« eller som »øvrige udgifter«, som en indehaver af intellektuelle ejendomsrettigheder som omhandlet i artikel 2 i direktiv 2004/48 afholder ved, at han udenretligt rejser krav om undladelse ved hjælp af en advarselskrivelse mod en person, der har tilsidesat disse rettigheder? b) Såfremt spørgsmål 1a besvares benægtende: Skal artikel 13 i direktiv 2004/48 fortolkes således, at den i spørgsmål 1a nævnte regel omfatter advokatudgifter som erstatningsberettigede? 2. a) Skal EU-retten, især under hensyntagen til – artikel 3, 13 og 14 i direktiv 2004/48 – artikel 8 i direktiv 2001/29 og – artikel 7 i direktiv 2009/24 fortolkes således, at en indehaver af intellektuelle ejendomsrettigheder som omhandlet i artikel 2 i direktiv 2004/48 principielt har krav på erstatning for de samlede i spørgsmål 1a nævnte advokatudgifter, i hvert fald for en rimelig og væsentlig del heraf, selv om – den af en fysisk person foretagne krænkelse er begået uden for dennes erhvervsmæssige virksomhed og – en national ordning i dette tilfælde fastlægger, at sådanne udgifter til advokat normalt kun kan erstattes efter en nedsat værdi af kravet? b) Hvis svaret på spørgsmål 2a er bekræftende: Skal de i spørgsmål 2a nævnte EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at en undtagelse til det i spørgsmål 2a nævnte princip, ifølge hvilket rettighedshaveren skal have erstattet de i spørgsmål 1a nævnte advokatudgifter med det fuldstændige beløb, eller i hvert med en rimelig og væsentlig del heraf, kan komme i betragtning, idet der tages hensyn til andre faktorer (som f.eks. hvor aktuelt værket er, hvor længe det er tilgængeligt, og om krænkelsen er foretaget af en fysisk person uden for dennes erhvervsmæssige interesser), selv om tilsidesættelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder som omhandlet i artikel 2 i direktiv 2004/48	Patent- og Varemærkestyrelsen	O-sag	GA	11.11.21



	består i fildeling, dvs. i at stille værket til rådighed for almenheden ved, at det tilbydes alle deltagere i en frit tilgængelig peer-to-peerbørs at downloade værket gratis, men uden digital rights management (DRM)?				
C-748/19 – C-754/19	<p><b>Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim m.fl. (Polen)</b></p> <p>Spørgsmål:</p> <p>1) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, sammenholdt med artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union, og retsstatsprincippet, der er forankret deri, samt artikel 6, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343, sammenholdt med 22. betragtning hertil, fortolkes således, at kravene til en effektiv domstolsbeskyttelse, herunder domstolenes uafhængighed, og de krav, der følger af uskyldsformodningen, tilsidesættes i den situation, hvor domstolen i en straffesag mod en person, der er anklaget for en straffelovovertrædelse i henhold til artikel 200, stk. 1, i kodeks karny (straffeloven) er således organiseret, at:</p> <p>– der i dommerkollegiet sidder en dommer (Sędzia Sądu Rejonowego [dommer ved regional ret] HO) som er udpeget i henhold til en individuel afgørelse truffet af justitsministeren, og denne dommer normalt er tilknyttet en domstol, der befinder sig et niveau lavere i domstolshierarkiet, uden at de kriterier, der har ligget til grund for justitsministerens afgørelse om denne udpegning er offentliggjort, og den nationale lovgivning ikke indeholder bestemmelser om adgangen til domstolsprøvelse af en sådan afgørelse, og det er muligt for justitsministeren at afskedige den udpegede dommer på et hvilket som helst tidspunkt? [...]</p> <p>3) Set fra et EU-retligt synspunkt, herunder de bestemmelser og krav, der er nævnt i det første spørgsmål, hvilken virkning har en afgørelse truffet af en domstol, der er sammensat på den i det nævnte spørgsmål beskrevne måde, herunder en afgørelse, der er afsagt af Sąd Najwyższy (øverste domstol) med deltagelse af den person, som er omtalt i det andet spørgsmål?</p> <p>4) Er virkningerne af de i det tredje spørgsmål nævnte domme, henset til EU-retten, herunder bestemmelserne nævnt i det første spørgsmål, forskellige alt efter om den pågældende domstol har truffet en afgørelse, som er belastende eller diskulperende for den tiltalte?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	O-sag	Dom	16.11.21
C-821/19	<p><b>Europa-Kommissionen mod Ungarn</b></p> <p>Påstande: a) Det fastslås, at</p> <p>—Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32/EU, idet det har indført en ny afvisningsgrund for så vidt angår asylansøgninger, ud over de afvisningsgrunde, der udtrykkeligt er fastsat i nævnte direktiv</p> <p>—Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 2, artikel 12, stk. 1, litra c), og artikel 22, stk. 1, i direktiv 2013/32/EU samt artikel 10, stk. 4, i direktiv 2013/33/EU, idet det har vedtaget foranstaltninger, hvorefter det anses for strafbart at udøve enhver organiseret aktivitet med henblik på at muliggøre iværksættelse af en asylprocedure for personer, der ikke opfylder de kriterier, som er fastsat i national ret på asylområdet, og som foreskriver vedtagelse af restriktive foranstaltninger over for personer, der tiltales eller dømmes for et sådant strafbart forhold.</p> <p>b) Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	16.11.21
C-680/19 P	<p><b>Fulmen mod Rådet m.fl. (appel)</b></p> <p>Påstande: Principlalt: —Den appellerede dom ophæves delvist. — Der træffes endelig afgørelse i sagen. —Rådet tilpligtes at betale Fulmen 6 456 507 EUR for økonomisk skade og 100 000 EUR for ikke-økonomisk skade med tillæg af moranter.</p> <p>—Rådet tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.</p> <p>Subsidiært: —Den appellerede dom ophæves delvist.</p>	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	18.11.21

	—Sagen hjemvises til Retten. —Rådet tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.				
C-681/19 P	<b>Fereydoun Mahmoudian mod Rådet m.fl. (appel)</b> Påstande: Principalt: —Den appellerede dom ophæves delvist. —Der træffes endelig afgørelse i sagen. —Rådet tilpligtes at betale appellanten 966 581 EUR for økonomisk skade og 500 000 EUR for ikke-økonomisk skade med tillæg af morarenter. —Rådet tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger. Subsidiært: —Den appellerede dom ophæves delvist. —Sagen hjemvises til Retten. —Rådet tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	18.11.21
C-107/20 P	<b>Grækenland mod Europa-Kommissionen (appel)</b> Påstande: — Appellen tiltrædes, og den appellerede dom afsagt af Retten den 19. december 2019 i sag T-295/18, hvorved Retten frifandt Europa-Kommissionen i et søgsmål anlagt af Den Helleniske Republik den 7. maj 2018 til prøvelse af Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2018/304 af 27. februar 2018, ophæves med henblik på at tage ovennævnte appel til følge og annullere Kommissionens afgørelse, for så vidt som visse udgifter fra Den Helleniske Republik til et samlet (brutto-) beløb på 17 869 131,75 EUR (de finansielle virkninger androg 14 857 076,98 EUR), der blev afholdt og anmeldt inden for rammerne af ELFUL vedrørende foranstaltningerne 125A, 321 og 322 (bruttobeløb på 15 631 043,52 EUR, hvoraf de finansielle virkninger androg 12 618 988,75 EUR) og foranstaltning 123A (2 238 088,23 EUR) samt et beløb på 588 103,59 EUR [for udgifter] afholdt inden for rammerne af EGFL i forlængelse af kontroller af transaktionerne i regnskabsårene 2011-2014, blev udelukket fra EU-finansiering.	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug	O-sag	Dom	18.11.21
C-235/20 P	<b>ViaSat, Inc. mod Europa-Kommissionen m.fl. (appel)</b> Påstande: — Appellen antages til realitetsbehandling, og appellanten gives medhold. — Den appellerede dom ophæves, og Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen, idet Kommissionen pålægges at give aktindsigt i de ønskede dokumenter. — Afgørelsen truffet den 11. januar 2018 af Kommissionens generalsekretær annulleres. — Kommissionen tilpligtes at betale appellansens omkostninger.	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	18.11.21
C-413/20	<b>État belge</b> 1) Giver tillæg 3, subpart A, punkt 9, i bilag I til Kommissionens forordning (EU) nr. 1178/2011 af 3. november 2011 om fastsættelse af tekniske krav og administrative procedurer for flyvebesætninger i civil luftfart i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008 mulighed for, med henblik på beregningen af de i punkt 9, litra e), omhandlede 115 timers instrumenttid, at tage hensyn til træningstimer gennemført ved en flyvesimulator FNPT II (instrumenttid på jorden) ud over de i punkt 9, litra e), nr. 2), omhandlede 15 timers MCC og ud over det i punkt 9 litra e), nr. 3, ii), omhandlede maksimum på 40 timers instrumentflyveinstruktion gennemført i en FNPT II, dvs. over 55 timers instrumenttid på jorden? 2) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1, om de timer, der er gennemført ud over de ovennævnte 15 og 40 timer, er MCC-timer eller timer med anden form for simulatortræning? 3) Såfremt de to første spørgsmål besvares benægtende, giver tillæg 3, subpart A, punkt 10, i bilag I til nævnte forordning da mulighed for, at der kan udstedes CPL(A)-certifikat, efter at pilotkandidaterne har suppleret deres træning med et tilstrækkeligt antal timer i et luftfartøj, uden at den praktiske prøve vedrørende	Transportministeriet	O-sag	Dom	18.11.21

	<p>instrumentflyvning tages om?</p> <p>4) Såfremt de tre første spørgsmål besvares benægtende, kræver det almindelige retssikkerhedsprincip da, at Domstolens fortolkning af den pågældende retsregel begrænses tidsmæssigt, således at den f.eks. kun anvendes på pilotkandidater, der ansøger om et CPL(A)-certifikat, og som har påbegyndt deres træning med henblik på at erhverve et sådant certifikat efter datoen for afsigelsen af Domstolens dom?</p>				
C-564/19	<p><b>IS</b></p> <p>1.A Skal artikel 6, stk. 1, TEU og artikel 5, stk. 2, i direktiv 2010/64/EU fortolkes således, at medlemsstaten for at kunne sikre retten til en retfærdig rettergang for tiltalte, som ikke er bekendte med processproget, skal oprette et register over uafhængige tolke og oversættere, som er behørigt kvalificerede, eller – i mangel heraf – på anden vis skal sikre, at kvaliteten af sprogtolkningen under retsforhandlingerne kan kontrolleres?</p> <p>1.B Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, og det i den pågældende sag som følge af en utilstrækkelig kvalitet af sprogtolkningen ikke kan fastslås, om den tiltalte er blevet gjort bekendt med genstanden for den rejste sigtelse eller tiltale mod vedkommende, skal artikel 6, stk. 1, TEU samt artikel 4, stk. 5, og artikel 6, stk. 1, i direktiv 2012/13/EU da fortolkes således, at sagen under disse omstændigheder ikke kan fortsætte som en udeblivelsessag?</p> <p>[...]</p> <p>3.B Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal det nævnte princip om domstolenes uafhængighed da fortolkes således, at retten til en retfærdig rettergang ikke kan sikres under sådanne omstændigheder?</p> <p>4/A. Skal artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en afgørelse i henhold til national retspraksis, i medfør af hvilken den øverste dømmendemyndighed, inden for rammerne af en procedure, der skal sikre retssikkerheden i medlemsstatens retspraksis, uden at påvirke retsvirkningerne af den omhandlede kendelse, kvalificerer en kendelse, der er afsagt af en lavere retsinstans, og hvorved den præjudicielle procedure er blevet indledt, som ulovlig?</p> <p>4/B. Såfremt spørgsmål 4/A besvares bekræftende, skal artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) da fortolkes således, at den forelæggende ret skal se bort fra modsatte afgørelser fra den højere retsinstans, og fra principielle standpunkter, der er indtaget af hensyn til rettsens enhed?</p> <p>4/[C]. Såfremt spørgsmål 4/A besvares benægtende, kan behandlingen af den straffesag, der er blevet udsat, da i et sådant tilfælde fortsættes, mens den præjudicielle procedure er i gang?</p> <p>5. Skal princippet om domstolenes uafhængighed, som er fastsat i artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder og i Den Europæiske Unions Domstols praksis fortolkes således, at princippet, i lyset af artikel 267 TEUF, bliver tilsidesat, når der indledes enddisciplinærsag mod en dommer med den begrundelse, at vedkommende har indledt en præjudiciel procedure?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	O-sag	Dom	23.11.21
T-160/19	<p><b>LTTE mod Rådet</b></p> <p>Påstande: Sagsøgeren har for Retten nedlagt påstand om, at Rådets afgørelse (FUSP) 2019/25 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.</p> <p>Subsidiært har sagsøgeren gjort gældende, at en mindre indgribende foranstaltning end opretholdelse på EU-listen over terrororganisationer er begrundet i denne sag.</p> <p>Sagsøgeren har desuden nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at</p>	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	24.11.21

	betale sagsomkostningerne tillagt renter, hvis sats vil blive præciseret på et senere tidspunkt.				
T-256/19	<b>Assi mod Rådet</b> Påstande: —Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2019/87 af 21. januar 2019 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. —Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2019/85 af 21. januar 2019 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. —Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	24.11.21
T-257/19	<b>Al Zoubi mod Rådet</b> Påstande: — Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2019/87 af 21. januar 2019 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2019/85 af 21. januar 2019 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	24.11.21
T-258/19	<b>Foz mod Rådet</b> Påstande: — Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2019/87 af 21. januar 2019 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2019/85 af 21. januar 2019 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	24.11.21
T-259/19	<b>Aman Dimashq mod Rådet</b> Påstande: — Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2019/87 af 21. januar 2019 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2019/85 af 21. januar 2019 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	24.11.21
C-102/20	<b>StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz</b> 1. Er begrebet »sendes« som omhandlet i artikel 2, andet punktum, litra h), i direktiv 2002/58/EF opfyldt, når en meddelelse ikke sendes fra en bruger af en elektronisk kommunikationstjeneste til en anden bruger gennem en tjenesteudbyder til den anden brugers elektroniske »adresse«, men som følge af åbning af en kodeordsbeskyttet internetside for en e-mailkonto automatisk vises af adservere på bestemte, hertil beregnede felter i e-mail-indbakken tilhørende en bruger, som udvælges efter et tilfældighedsprincip (indbakkereklame)? 2. Forudsætter hentning af en meddelelse som omhandlet i artikel 2, andet punktum, litra h), i direktiv 2002/58/EF, at modtageren, efter at have opnået kendskab til, at der foreligger en meddelelse, gennem en bevidst hentningskommando udløser en programteknisk indstillet overføring af meddelelsedata, eller er det tilstrækkeligt, hvis meddelelsens visning i en emailkontos indbakke udløses ved, at brugeren åbner den kodeordsbeskyttede internetside for sin e-mailkonto? 3. Foreligger der også elektronisk post som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF, når en meddelelse ikke sendes til en konkret individuel modtager, som er fastlagt allerede før overføringen, men vises i indbakken tilhørende en bruger, som er udvalgt ud fra et tilfældighedsprincip? 4. Foreligger der kun anvendelse af elektronisk post til direkte markedsføring som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF, når der konstateres en byrde for brugeren, som er mere vidtgående end en gene? 5. Foreligger der kun individuel markedsføring, som opfylder kriterierne for en »henvendelse« som omhandlet i bilag I, nr. 26),	Forbrugerombudsmanden	O-sag	Dom	25.11.21

	<p>første punktum, til direktiv 2005/29/EF, hvis en kunde kontaktes ved hjælp af et medium, der normalt anvendes til individuel kommunikation mellem en afsender og en modtager, eller er det tilstrækkeligt, hvis – som det er tilfældet for den markedsføring, der er genstanden for hovedsagen – en individuel relation etableres ved, at reklamen vises i indbakken for en privat e-mailkonto og dermed i et område, hvor kunden forventer meddelelser, der er rettet individuelt til ham?</p>				
C-271/20	<p><b>Aurubis</b> 1. Er betingelserne i artikel 3, litra d), i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU for gratisfordeling af emissionskvoter opfyldt på grundlag af en delinstallation med varmeemissionsværdi, når der i et anlæg til produktion af nonferrometaller i henhold til bilag I til direktiv 2003/87/EF i en flammesmelteovn til produktion af primærkobber anvendes et svovlholdigt kobberkoncentrat og den ikkemålelige varme, der er nødvendig til smeltning af kobbermalmen i koncentratet, i det væsentlige genereres ved oxidering af svovlet i koncentratet, idet kobberkoncentratet både anvendes som råstofkilde og som brændbart materiale til varmeproduktionen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Kan en ret til mertildeling af gratis emissionskvoter for tredje handelsperiode efter udløbet af tredje handelsperiode opfyldes med en ret til tildeling for fjerde handelsperiode, hvis eksistensen af en sådan ret til tildeling først fastslås retsligt efter udløbet af tredje handelsperiode, eller bortfalder en ret til tildeling, som endnu ikke er opfyldt, med udløbet af tredje handelsperiode?</p>	Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet Energistyrelsen	O-sag	Dom	25.11.21
C-289/20	<p><b>IB</b> Når det som i det foreliggende tilfælde af de faktiske omstændigheder fremgår, at en af ægtefællerne tilbringer sit liv i to medlemsstater, kan den pågældende da anses for at have sit sædvanlige opholdssted, som omhandlet i artikel 3 i forordning nr. 2201/2003 og i forbindelse med anvendelsen af denne artikel, i to medlemsstater, således at retterne i begge medlemsstater har kompetence til at træffe afgørelse om skilsmissem, hvis betingelserne i denne artikel er opfyldt i disse to medlemsstater?</p>	Social- og Ældreministeriet	O-sag	Dom	25.11.21
C-372/20	<p><b>Finanzamt für den 8., 16. und 17. Bezirk in Wien</b> Første spørgsmål: Skal artikel 11, stk. 3, litra e), i forordning nr. 883/2004 fortolkes således, at den omfatter situationen for en arbejdstager med statsborgerskab i en medlemsstat, hvor hun og hendes børn også har deres bopæl, som indgår et ansættelsesforhold som ulandsarbejder med en arbejdsgiver med hjemsted i en anden medlemsstat, der ifølge sidstnævnte medlemsstats (herefter »hjemstedsstaten«) regler er omfattet af det obligatoriske forsikringsystem, og som udstationeres af arbejdsgiveren i et tredjeland, ganske vist ikke umiddelbart efter ansættelsen, men efter at have gennemført en forberedelsesperiode, og efter hjemkomsten i en reintegrationsperiode i hjemstedsstaten? Andet spørgsmål: Er en national bestemmelse som FLAG's § 53, stk. 1, som bl.a. fastsætter en selvstændig bestemmelse om ligestilling med egne statsborgere, i strid med forbuddet mod gennemførelse af forordninger som omhandlet i artikel 288, stk. 2, TEUF? Det tredje og det fjerde spørgsmål vedrører det tilfælde, at appellants situation er omfattet af artikel 11, stk. 3, litra e), i forordning nr. 883/2004, og at EU-retten udelukkende forpligter bopælsstaten til at betale familiedelser. Tredje spørgsmål: Skal forbuddet mod forskelsbehandling af arbejdstagere på grund af nationalitet, som er forankret i artikel 45, stk. 2, TEUF, subsidiært i artikel 18 TEUF, fortolkes således,</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	25.11.21

	<p>at det er til hinder for en national bestemmelse som § 13, stk. 1, i Entwicklungshelfergesetz (lov om ulandsarbejdere) i den indtil den 31. december 2018 gældende affattelse (herefter »gammel affattelse«), som knytter retten til familieydelse i den medlemsstat, som ikke er ansvarlig i henhold til EU-retten, til den betingelse, at ulandsarbejderen allerede før ansættelsesforholdets begyndelse skal have haft midtpunktet for sine livsinteresser eller sit sædvanlige opholdssted i hjemstedsmedlemsstaten, idet dette krav også skal opfyldes af indenlandske statsborgere?</p> <p>Fjerde spørgsmål: Skal artikel 68, stk. 3, i forordning nr. 883/2004 og artikel 60, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, EUT L 284 af 30. oktober 2009 (herefter »forordning nr. 987/2009« eller »gennemførelsesforordningen«) fortolkes således, at institutionen i den medlemsstat, som ansøgeren anså for den primært ansvarlige beskæftigelsesstat, og som ansøgningen om familieydelse blev indgivet til, men hvis regler ikke finder anvendelse hverken primært eller subsidiært, men i hvilken der består en ret til familieydelse i henhold til en alternativ bestemmelse i national ret, analogt skal anvende bestemmelserne om forpligtelsen til at videresende ansøgningen, til at give information, til at udstede en foreløbig afgørelse om de prioritetsregler, der finder anvendelse, og til at foretage en foreløbig udbetaling?</p> <p>Femte spørgsmål: Gælder forpligtelsen til at udstede en foreløbig afgørelse om de prioritetsregler, der finder anvendelse, udelukkende den sagsøgte myndighed som institution eller også forvaltningsdomstolen, som sagen er indbragt for?</p> <p>Sjette spørgsmål: På hvilket tidspunkt er forvaltningsdomstolen forpligtet til at udstede en foreløbig afgørelse om de prioritetsregler, der finder anvendelse?</p> <p>Det syvende spørgsmål vedrører det tilfælde, at appellants situation er omfattet af artikel 11, stk. 3, litra a), i forordning nr. 883/2004, og at EU-retten forpligter beskæftigelsesstaten og bopælsstaten til i fællesskab at yde familieydelse.</p> <p>Syvende spørgsmål: Skal passagen »videresender denne institution straks ansøgningen [...]« i artikel 68, stk. 3, litra a), i forordning nr. 883/2004 og passagen »fremsender institutionen [straks] ansøgningen« i artikel 60 i gennemførelsesforordning 987/2009 fortolkes således, at disse bestemmelser forbinder institutionen i den primært ansvarlige medlemsstat og institutionen i den subsidiært ansvarlige medlemsstat med hinanden på en sådan måde, at begge medlemsstater i fællesskab skal behandle én (singularis) ansøgning om familieydelse, eller skal ansøgeren indgive særskilt ansøgning om den eventuelt nødvendige supplerende betaling fra institutionen i den medlemsstat, hvis regler finder subsidiær anvendelse, således at ansøgeren skal indgive to fysiske ansøgninger (formularer) til to institutioner i to medlemsstater, hvilket i sagens natur udløser forskellige frister?</p> <p>Det ottende og det niende spørgsmål vedrører perioden efter den 1. januar 2019, hvor Østrig sammen med indførelsen af indekseringen af familiestøtten afskaffede ydelse af familiestøtte til ulandsarbejdere, idet EHG's (gammel affattelse) § 13, stk. 1, blev ophævet.</p> <p>Ottende spørgsmål: Skal artikel 4, stk. 4, TEUF artikel 45 TEUF og artikel 208 TEUF, artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 2, 3 og 7 og afsnit II i forordning nr. 883/2004 fortolkes således, at de generelt forbyder en medlemsstat at afskaffe familieydelse for ulandsarbejdere, som tager deres familiemedlemmer med til udstationseringsstedet i tredjelandet?</p> <p>Alternativt niende spørgsmål: Skal artikel 4, stk. 4, TEUF artikel 45 TEUF og artikel 208 TEUF, artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 2, 3 og 7 og afsnit II i forordning nr. 883/2004 fortolkes således, at</p>				
--	--	--	--	--	--

	de i en situation som den, der foreligger i hovedsagen, garanterer en ulandsarbejder, som allerede har erhvervet en ret til familiedydelser for tidligere perioder, en individuel og konkret opretholdelse af denne ret i en periode, selv om medlemsstaten har afskaffet tildeling af familiedydelser til ulandsarbejdere?				
C-374/20 P	<b>Agrochem-Maks mod Kommissionen (appel)</b> Påstande: — Den appellerede dom ophæves. — Sagen hjemvises til Retten. — Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale appellantens omkostninger i denne sag.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	25.11.21
C-488/20	<b>Delfarma</b> 1. Er artikel 34 TEUF til hinder for en national bestemmelse, hvorefter en parallelimporttilladelse bortfalder et år efter markedsføringstilladelsen for et referencelægemiddel er udløbet? 2. Kan en national myndighed henset til artikel 34 TEUF og 36 TEUF vedtage en deklatorisk afgørelse, som fastsætter, at markedsføringstilladelsen for et lægemiddel, som parallelimporteres, ifølge loven bortfalder udelukkende på grund af udløbet af den tid, der er foreskrevet ved lov, regnet fra det tidspunkt, hvor markedsføringstilladelsen for referencelægemidlet er udløbet, uden at grundene til, at markedsføringstilladelsen for dette produkt er udløbet, eller andre grunde, der henvises til i artikel 36 TEUF, som vedrører menneskers liv og sundhed, undersøges? 3. Er det forhold, at parallelimportører er fritaget for forpligtelsen til at fremlægge regelmæssige sikkerhedsrapporter, og den deraf følgende mangel på ajourførte data om fordele og risici ved lægemiddelbehandlingen hos myndigheden, tilstrækkeligt til at træffe en deklatorisk afgørelse om at bringe markedsføringstilladelsen for et parallelimporteret lægemiddel til ophør?	Patent- og Varemærkestyrelsen Lægemiddelstyrelsen	O-sag	Dom	25.11.21
C-519/20	<b>Landkreis Gifhorn</b> 1. Skal EU-retten, navnlig artikel 18, stk. 1 og stk. 3, i direktiv 2008/115/EF, fortolkes således, at en national domstol, der træffer afgørelse om frihedsberøvelse med henblik på udsendelse, i hvert enkelt konkret tilfælde skal prøve bestemmelsens betingelser, navnlig, at den akutte situation fortsat varer ved, når den nationale lovgiver under påberåbelse af artikel 18, stk. 1, har fraveget betingelserne i artikel 16, stk. 1, i national ret? 2. Skal EU-retten, navnlig artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som midlertidigt indtil den 1. juli 2022 tillader, at frihedsberøvede med henblik på udsendelse anbringes i et fængsel, selv om der i medlemsstaten forefindes særlige faciliteter for frihedsberøvede, og ingen akut situation som omhandlet i artikel 18, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF gør dette tvingende nødvendigt? 3. Skal artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF fortolkes således, at der ikke foreligger en »særlig facilitet« til anbringelse af personer, der er frihedsberøvet med henblik på udsendelse, allerede når: - den »særlige facilitet« indirekte er underlagt samme regeringsmedlem som faciliteter for straffefanger, nemlig justitsministeren, - den »særlige facilitet« er organiseret som en afdeling af et fængsel og dermed ganske vist har sin egen leder, men som en af flere afdelinger af fængslet samlet set er underlagt fængslets ledelse?	Justitsministeriet	O-sag	GA	25.11.21